

PÅSKEMEDITASJONER

Diakonhjemmet

– engasjert for mennesket

Vi går med, vi og.

Joh. 11:16

Kjære lesar!

Også i år er fastemeditasjonane knytta til Kristi vandringa opp til Jerusalem og heilt fram til oppstode og siger 1. påskedag.

Denne gongen gjer vi det i følgje med den kjente kyrkjekunstnar-
ren Borgny Svalastog og glass-skoane hennar frå Santiago de
Compostela. Sjølv seier ho i eit intervju med Vårt land om dette:

«Det jeg prøver å formidle, er at vi hver dag må stå opp og si ja.
Vi må gå på de beina vi har, selv om det gjør litt vondt.»

Som tidlegare er det medarbeidarar ved Det norske Diakonhjem
som har fått utfordringa å forma meditasjonane – å leia oss steg for
steg på denne vandringa gjennom påskehøgtida.

Det er vår von at desse korte tekstane, bibelfortellingane og det
vakre kunstuttrykket skal åpna for undring, stillferdig ettertanke
innfor eit av historias store mysterium. Kanskje kan det også verta
slik at vi saman med tvilaren Tomas i samband med at venen
Lasarus var død, seier: Vi går med, vi og.

Signa faste- og påsketid!

Idar Magne Holme
Administrerende direktør/forstandar

Palmesøndag

Da han nærmet seg skråningen ned fra Oljeberget, begynte hele mengden av disipler i sin glede å lovprise Gud høylytt for alle de mektige gjerningene de hadde sett. De ropte:

*«Velsignet være han, kongen,
som kommer i Herrens navn!
Fred i himmelen
og ære i det høyeste!»*

Noen fariseere i folkemengden sa til ham: «Mester, tal disiplene dine til rette!» Men han svarte: «Jeg sier dere: Dersom de tier, skal steinene rope.»

«Rydd vei, for Kongen kommer!»

Det er mye forberedelse når Kongen skal komme på besøk til en by. Det er forventning i luften. Noe historisk minnerikt skal skje.

Jesus kom til Jerusalem før påske. Dette ble det storhending av. Vennene til Jesus var så begeistret at de ropte av glede og la klær og palmegrener på veien.

Det ble en mottagelse som var en konge verdig. Men da han red inn, var det som en annerledes konge på eseldyrets fole; uten krone, glorie eller lyse, vakre sko. Det hadde vært mye mer majestetisk om han hadde sittet høyt på en stor, flott hest.

Ikke alle ble like begeistret over oppstusset. Fariseerne ville ha ro og orden. Likevel greide de ikke å stoppe folkemengden som hilste ham med hyllingsrop. Verken pressefotografer eller TV-stasjoner var i Jerusalem den dagen. Historien lever likevel, fordi det var mennesker der som ble grepet av annerledeskongen.

«Rydd vei», for Kongen kommer til Jerusalem. Hvilken Konge? En som gjorde mektige gjerninger, en som rører ved hjertene våre og en som bare trengte en eselfole for å bli husket. Den første begivenheten i påskefortellingen rydder vei for kongen.

Skjærtorsdag

Da tiden var inne, tok Jesus plass ved bordet sammen med apostlene. Og han sa til dem: «Jeg har lengtet inderlig etter å spise dette påskemåltidet med dere før jeg skal lide. For jeg sier dere: Aldri mer skal jeg spise påskemåltidet før det har fått sin fullendelse i Guds rike.» Så tok han et beger, ba takkebønnen og sa: «Ta dette og del det mellom dere. For jeg sier dere: Fra nå av skal jeg aldri mer drikke av vintreets frukt før Guds rike er kommet.» Så tok han et brød, takket og brøt det, ga dem og sa: «Dette er min kropp, som gis for dere. Gjør dette til minne om meg.» Likeså tok han begeret etter måltidet og sa: «Dette begeret er den nye pakt i mitt blod, som blir utøst for dere.»

Om mot og gule sko

Gule sko vekker oppsikt, i hvert fall utenfor skiløypa og alpinbakken. De sender et signal om at den som går i skoene er ukonvensjonell og har mer på lager. Så her gjelder det å følge med! For mange skal det mot til for å bruke gule sko i det daglige.

Pasjonsfortellingen er også en fortelling om mot; mot til å leve et menneskeliv og samtidig vise veien til Gud. For Jesus dreide det seg om å fremstå som Guds sønn og formidle at Gud er kjærlighet. Imellom folkemengdens hyllest på palmesøndag og langfredagens lidelse og død på korset, innstifter Jesus Nattverden. Dette er utgangspunktet for sakramentet vi får del i ved nattverdbordet i den kristne kirke. Fellesskapet ved måltidet inspirerte til den første diakoni.

Diakonia er et gresk ord som betyr å tjene ved bordene. I antikken hadde den oppgaven svært lav status. Den første kristne kirken tok likevel ordet i bruk og gav det en utvidet betydning; Å tjene sine medmennesker i nød. Slik ble diakoni et begrep for omsorg for de fattige, nødlidende og syke. Det har alltid krevd mot og krever mot – mer enn å gå i gule sko!

Morten Skjørshammer
Sykehusdirektør

Langfredag

Det var allerede omkring den sjette time. Da falt det et mørke over hele landet helt til den niende time, for solen ble formørket. Forhenget i tempelet revnet etter midten, og Jesus ropte med høy røst: «Far, i dine hender overgir jeg min ånd!» Da han hadde sagt det, utåndet han.

(...)

Han gikk til Pilatus og ba om å få Jesu kropp. Og Josef tok Jesu kropp ned, svøpte den i et linklede og la ham i en grav som var hogd ut i bergveggen, og som det ennå ikke var lagt noen i. Det var forberedelsesdagen, like før sabbaten begynte.

Se Mennesket som bærer all verden inn i Guds Hjerte!

Veien har vært lang,
fra Nazareth, rundt om i Galilea, opp til Jerusalem.
Kanskje lengter han etter å kunne tre ut av disse skoene nå,
sette dem fra seg.
Men enda gjenstår den lengste delen, og den tyngste.

Hvor alene og forlatt i Getsemane!
Hvor sveket, rettsløst hundset og forrådt!
Veien blir bunnløs gru og all menneskelig lidelse.
Etter dette er ingenting Gud fremmed.

Så kommer mørket. Sort, stummende mørke.
Det er i slikt et mørke overgivelse skjer.

Forhenget i tempelet revner, det Aller Helligste ligger åpent,
åpent for alle.
Se Mennesket som bærer all verden inn i Guds Hjerte!
Etter dette er vi overgitt i Guds hender.

Fra en grav som det aldri før var lagt noen i,
åpnes veien til Faderen for oss.

Magdalene Thomassen
1. lektor

Påskennatt

*De kvinnene som var kommet med ham fra Galilea, fulgte etter.
De så graven og hvordan Jesu kropp ble lagt der.*

Lukas 23

Mens det ennå er mørkt

En gang hvilte jorden i mørke og stillhet. Fortellingen om vår mytiske fortid begynner i et stort, stummende mørke. Verden holdt pusten: mens det ennå var mørkt, fantes det en bevegelse. Noe levde i natten. Så brøt Guds stemme stillheten og skapte lyset.

Påskennatt hviler jorden igjen i mørke og stillhet. Gud er død. Verden holder pusten: for – mens det ennå er stummende mørkt kan man ane en bevegelse. Er Gud likevel ikke død? Er Gud igjen på skaperferd?

Påskennatten kan minne om natten i våre liv – når mørket fyller alle rom, og skrittene blir nølende – som om vi gikk barbente, kalde og sårbare. I slike livets netter har vi bare drømmen: drømmen om at det finnes noe mer, anelsen om en bevegelse i mørket. Kanskje har en skaperyr Gud begynt arbeidet mens det ennå er mørkt – for å vende mørke til lys, død til liv, håpløshet til fremtid?

Tør vi tro det? Tør vi tro i mørket, vi vandrer i natten?

Det beste med håpets bevegelse, er at den lever der, enten vi ser den eller ikke.

Aud Irene Svartvasmo
Sykehusprest

1. påskedag

Ved daggry den første dagen i uken kom kvinnene til graven og hadde med seg de velluktende oljene som de hadde laget i stand. Da så de at steinen var rullet fra graven, og de gikk inn, men fant ikke Herren Jesu kropp. De visste ikke hva de skulle tro, men med ett sto det to menn hos dem i skinnende klær. Kvinnene ble forferdet og bøyde seg med ansiktet mot jorden. Men de to sa til dem: «Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er stått opp. (...)

Og de vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre. Det var Maria Magdalena, Johanna og Maria, Jakobs mor, som sammen med de andre kvinnene fortalte dette til apostlene. Men de mente det hele var løst snakk og trodde dem ikke. Peter sto likevel opp og løp til graven, og da han bøyde seg inn i den, så han ikke annet enn linklærne. Så gikk han hjem, fylt av undring over det som hadde hendt.

Vandringen fra den tomme grav

Jesu vandring mot Jerusalem ledet ham til livets ende og en grav i klippen. En lang og bemerkelsesverdig vandring stoppet tilsynelatende der.

Kvinnene på vei til graven søndag morgen kunne neppe forestille seg hvilken vending deres vandring til graven skulle ta. Fra den tomme grav gikk de til de andre disiplene for å fortelle om det de hadde sett. Tross skepsis løp noen av disiplene til graven – for å se det utrolige med egne øyne. Fra den tomme grav startet en ny vandring for disiplene, «fylt av undring over det som hadde hendt».

Troens vandring begynner stadig ved den tomme grav, der Jesu jordiske vandring ble avsluttet. Som for disiplene, vil troens vandring også kunne være preget av undring – og slik bære i seg både uro, tvil og håp. I denne vandringen slår den oppstandne følge når vi bærer budskapet om den tomme grav til stadig nye mennesker og generasjoner.

Harald Askeland
Rektor

2. påskedag

Samme dag var to disipler på vei til en landsby som heter Emmaus, seksti stadier fra Jerusalem, og de samtalte om alt det som var skjedd. Mens de nå snakket sammen og drøftet dette, kom Jesus selv og slo følge med dem. Men øynene deres ble hindret i å se, så de ikke kjente ham igjen. Han sa da til dem: «Hva er det dere går og snakker så ivrig om?» De stanset og så bedrøvet opp, og den ene, han som het Kleopas, svarte: «Du må være den eneste tilreisende i Jerusalem som ikke vet hva som er hendt der i disse dager.» «Hva da?» spurte han. «Det med Jesus fra Nasaret,» svarte de (...)

De nærmet seg nå den landsbyen de skulle til, og han lot som han ville dra videre. Men de ba ham inntrengende: «Bli hos oss! Det lir mot kveld, og dagen heller.» Da gikk han med inn og ble hos dem.

I andres sko

I påsken feires en unik hendelse i vår historie:

Gud går i andres sko!

Gud er i menneskenes sko for hvert skritt Kristus tar på jorden.

I de blå strandskoene går Gud, de som speiler himmelen.

I de røde, som lidenskap, lidelse og kjærlighetens glød har farget.

I de svarte, tunge av død og sorg.

I de solgule – og de som stråler av at håpet er lysegrønt.

Emmausvandrerne gikk med triste steg uten å merke hvem som slo følge med dem i sorgen.

Først ved aftensmåltidet gjenkjente de Kristus.

Han var ikke død! De hadde møtt Den Oppstandne!

Plutselig forsto de at Gud hadde gått i deres sko hele det tunge veistykket og delt byrden med dem. Ja, mer enn det. Gud hadde fortsatt å gå med deres sko. I forveien. Gjennom graven, den som også skulle bli deres egen, og åpnet livet på den andre siden.

De solgule skoene venter.

I mens kan vi ta på de som stråler at håpet er lysegrønt.

Dag Sigurd Wisløff
Sykehusprest

Påskemeditasjoner

©Diakonhjemmet, 2007

Billedkunstner Borgny Svalastog:

«Jeg er ikke noe tess til å gå.

500 par sko av glass i retning Nidaros, 2006.»

Prosjektansvarlig: Elisabeth Fougner Rø

Prosjektkoordinator: Elisabeth Hove

Redaksjonskomité: Aud Irene Svartvasmo og Margrete Telhaug

Foto: Kari Hovde. Yina Chan (svart sko)

Design & dtp: 2Krogh MDD|MGK

www.2krogh.dk

Trykk & bokbind: EJ Graphic

Diakonhjemmet

– engasjert for mennesket

Diakonhjemmet

Diakonveien 14
Postboks 23 Vinderen
N-0319 Oslo
22 45 15 00
www.diaconhjemmet.no

